

РЕШЕНИЕ

№ 6845

гр. София, 10.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Георги Терзиев

ЧЛЕНОВЕ: Пенка Велинова

Мирослава Йорданова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2369** по описа за **2023** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба от В. В. Г. от [населено място], чрез адв. В. Н. срещу Решение № 643 от 07.02.2023г., постановено по НАХД № 7793/2021г., СРС, 18 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление НП № 20-4332-011196 от 03.07.2020 г., издадено от Г. В. Б., началник група към ОПП - СДВР, с което на КАСАТОРА за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 300 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

С касационната жалба се иска отмяна на решението, при следните съображения: Счита, че при съставяне на АУАН и НП са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, което не е отчетено от СРС. Счита, че не е отговорено на направените от жалбоподателя възражения, касаещи допуснати съществени процесуални нарушения. Излага, че допуснатите съществени нарушения на съдопроизводствените правила, ограничават правото на защита.

В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и

не се представлява.

Ответникът, редовно уведомен, не изпраща процесуален представител.

Представителят на СГП дава заключение на неоснователност на касационната жалба.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от правнолегитимирано лице, при надлежно удостоверена представителна власт.

Разгледана по същество, касационната жалба се явява неоснователна, предвид следното:

СРС е извел следното от фактическа и правна страна:

Приел е безспорно описаната и установена фактическа обстановка в процесните АУАН серия ГА, № 158459 и НП № 20-4332-011196 от 03.07.2020 г., издадено от Г. В. Б., началник група към ОПП - СДВР. В хода на съдебното производство е установено, че на 25.01.2020 г., около 23:30 ч. жалбоподателят Г. управлявал в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]л.а. Д. Л. с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка е установено, че автомобила е бил със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

СРС е приел, че е установено по несъмнен начин - освен оправомощаването на актосъставителя за съставяне на АУАН по ЗДвП и на наказващия орган за издаване на НП по същия закон с писмена (и подписана) заповед на министъра на вътрешните работи - още описаната в обжалваното НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за използване на който начин за излагане на установената от съда фактическа обстановка липсва в релевантната нормативна уредба), както и (се установява също), че процесният автомобил е бил прехвърлен като собственост на нарушителя с писмен договор с нотариална заверка на подписите, а също и че към процесната дата 25.01.2020 г. срещу жалбоподателя (роден през 1953 г.) имало само едно влязло в сила НП за нарушаване на правилата за движението по пътищата е дата на влизане в сила през 2005 г., като срещу него имало и влезли в сила съдебни актове във връзка с нарушаване на правилата за движението по пътищата, явяващи се престъпления, е наложени наказания лишаване от право да управлява МПС, които били изтърпени до 27.09.2006 г., а също и това, че съответният договор за покупко-продажба, е който въззивникът е станал собственик на процесното МПС, още на 07.10.2019 г. е бил подаден на МВР по електронен път. Констатацията по АУАН в смисъл, че автомобилът е собственост на лице с фамилия Н. е съвсем очевидно обусловена именно от липсата на съответната пререгистрация, като в приложеното прокурорско постановление, е което се отказва образуване на ДП, относително подробно е обсъден този въпрос, а закупуването на автомобила от г-н Г. е писмен и с нотариална заверка на подписите договор се установява и от самите приложени копия на договор за покупко-продажба и нотариална заверка, в който ред на мисли съдът

дава вяра на изложеното в прокурорското постановление, респективно на копията на договора и нотариалната заверка, за сметка на изложеното в АУАН по въпроса за собствеността на съответния автомобил към процесната дата. В тази връзка е изложено, че иначе липсват логически обосновани основания за съмнение касателно автентичността и/или достоверността на останалите доказателствени материали - извън АУАН, респективно на останалата част от АУАН (извън тази досежно въпроса за собствеността на автомобила). Въззивния съд е установил, че въпросът за служебната дерегистрация се изяснява по напълно еднозначен начин както от съответната постъпила от надлежен източник разпечатка относно регистрационни данни, така и от споменатото преди малко прокурорско постановление (същата намира своето основание в закона, както е посочено в самото НП).

Описаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства. От постъпилата справка от ОПП-СДВР се потвърждавало обстоятелството, че превозното средство е бил с прекратена служебно регистрация, в подкрепа на изложената в АУАН и НП фактическа обстановка.

При така възприетото по фактите, от правна страна съдът извел:

АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред. Налице била и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. Възражението за допуснато процесуално нарушение приел за неоснователно. Не споделил тезата от жалбата за липса на компетентност на лицата издали съответно АУАН и НП.

По приложението на материалния закон съдът извел, че НП е законосъобразно от материалноправна гледна точка. В хода на съдебното следствие се установило по несъмнен начин, че на посочените дата, приблизителен час, място и посока на движение, жалбоподателят Г. е управлявал описания лек автомобил, който бил със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

Приел за съставомерно нарушението, изразяващо се в неизпълнение на задължението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП - по пътищата, отворени за обществено ползване, да ползва само моторни превозни средства, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Съставът на това нарушение урежда изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно действие. От субективна страна деянието е извършено виновно и не е налице хипотезата на чл.28 от ЗАНН.

По размера на наказанието, съдът съобразил, че наложеното наказание съответства на предвиденото в съответната санкционна разпоредба.

Настоящият състав на АССГ намира решението за правилно.

Не са налице наведените касационни основания за нарушено право на защита. Правилно и законосъобразно се е произнесъл с решението си въззивния съд, като е приел, че от съдържанието на НП, въпреки действително значителната непрецизност

при изготвянето му, не остава никакво логически обосновано съмнение за това, че в него се визира, че лицето В. В. Г. със съответните данни е извършило съответното административно нарушение (и не се явява например лице, което е оправомощило конкретния наказващ орган) - ясно се сочи, че той е водач на конкретен автомобил и какво е извършил, управлявайки го, включително при какви обстоятелства по отношение на регистрацията е управлявал визирания автомобил, т. е. при всяко положение няма как да се говори в тази връзка за съществено нарушение на процесуалните правила (ако изобщо има нарушение на процесуалните правила в тази насока), включително доколкото процесуалното право на защита на въззивника по никакъв начин не е било ограничено - арг. от чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН.

Съгласно чл. 140, ал. 1, изр. 1 от ЗДП, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само МПС и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

Предвижда се, според цитираната в НП разпоредба на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, че служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Прекратяването се извършва по силата на закона след бездействие от страна на приобретателя през точно посочен времеви период.

Посочената разпоредба, тълкувана във връзка с тази на чл. 175, ал. 3 от ЗДП, води до извод, че адресати на санкционната норма са не собствениците, а водачите на МПС без валидна регистрация, независимо от принадлежността на правото на собственост. Законът изхожда от разбирането, че всеки водач, преди да започне да управлява МПС, следва да се увери, че не са налице пречки МПС да бъде приведено в движение.

Независимо от горното, доколко в настоящия случай спорният момент се заключава в това бил ли е длъжен и могъл ли е управляващият МПС-то Т. да знае, че автомобилът, който управлява е с прекратена регистрация и респективно да бъде санкциониран за това, съдът ще отбележи следното:

В производство е установено, че именно санкционираното лице е собственик на процесното МПС, поради което именно за него е съществувало и задължението да извърши регистрацията му. Служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, е законовата последица от неизпълнението на задължението да се регистрира придобитият автомобил в предвидените законови срокове. Администрацията няма задължение за уведомяване на собственика по аргумент на противното от чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, вр. чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. на МВР. Наказаното лице, като собственик на МПС, е бил длъжен да изпълни законовото си задължение за пререгистрация на МПС, а като правоспособен водач, е бил длъжен да знае от една страна, че като не изпълни задължението си за пререгистриране на придобитото МПС, регистрацията на последното ще бъде прекратена, а от друга страна, че законът забранява управлението на нерегистрирани превозни средства. Незнанието на закона не е основание за

освобождаване от административнонаказателна отговорност, поради което като не е изпълнил това си задължение, е бил наясно с предвидените от закона последици.

Нормата на чл. 140 от ЗДвП не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, т. е. то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в настоящия случай разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не изключва наказуемостта при тази форма на вината. В този смисъл, следва да се приеме, че касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение на нормата на чл. 175, ал. 3, пр. 1, вр. с чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и правилно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност на посоченото основание. Да се приеме обратното би означавало да се толерира неправомерното поведение на лицето и то да черпи права от него, което е недопустимо.

По изложените съображения съдът приема, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63д, ал. 5 във вр. с ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, но тъй като не е направено искане, съдът не следва да се произнася.

По гореизложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд – София град, VII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 643 от 07.02.2023г., постановено по НАХД № 7793/2021г., СРС, 18 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.